

Arrest

**nr. 173 550 van 24 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban alsook jegens de Pakistaanse autoriteiten.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 156 242 van 9 november 2015 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en hij in zijn land van herkomst over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een kopie van zijn Schengenvisum, tickets van zijn vlucht naar Europa, internetartikels, en brieven van vooraanstaanden met kopieën van hun identiteitskaarten.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 156 242 van 9 november 2015 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het op zeer algemene wijze formuleren van algemene

beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal vastgesteld en geoordeeld dat verzoeker, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in een van de Pakistaanse grootsteden die gelegen zijn in provincies waar er thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt echter niets in tegen en voert geen concreet verweer tegen de verschillende concrete vaststellingen die de commissaris-generaal alzo deden besluiten, doch beperkt zich tot zeer algemene kritiek als zou o.a. het Cedoca-rapport verouderd zijn. De commissaris-generaal voegt evenwel als bijlage aan zijn verweernota zeer recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan (COI Focus "Pakistan - Security Situation" d.d. 18 april 2016), zodat verzoekers kritiek geenszins (langer) opgaat en elke grondslag en alle ernst ontbeert.

Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar enkele internetartikels omtrent terreuraanvallen in zijn regio van herkomst Mardan wijzigen niets aan en werpen geen ander licht op de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan door de commissaris-generaal terecht wordt vastgesteld en geoordeeld dat daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet in een van de grote Pakistaanse steden die gelegen zijn in provincies waar er thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat de beschikking geen concrete elementen bevat die haar argumenten in het verzoekschrift weerleggen. Zij vervolgt dat er geen enkel onderzoek is gepleegd naar de door haar verklaarde vervolgingsfeiten niettegenstaande haar politiek profiel en haar contacten determinerend zijn. Zij wijst op de brieven die zij heeft neergelegd van hooggeplaatste personen, en stelt dat deze personen niet zomaar verklaringen zullen neerschrijven. Verzoekende partij benadrukt nog dat deze documenten en haar band met de schrijvers een essentieel bewijs zijn en de kern van haar nieuwe asielaanvraag en dat het onbegrijpelijk is dat deze stukken niet de moeite waard zijn om te onderzoeken. Wat de subsidiaire bescherming betreft, is verzoekende partij van oordeel dat de informatie waarop wordt gesteund niet meer actueel is en stelt zij vast dat niet werd onderzocht of zij terug kan keren naar haar woonplaats Mardan. Tot slot wijst zij er op dat zij een specifiek profiel heeft, tot een hooggeplaatste familie behoort en haar naam dan ook opvalt waar zij zich ook zou willen vestigen.

4.2. Verzoekende partij dient een tweede asielaanvraag in op grond van dezelfde vrees en voorgehouden vervolgingsfeiten.

De Raad wijst er op dat in de beschikking duidelijk wordt aangegeven wanneer en op welke wijze een meervoudige asielaanvraag in overweging kan worden genomen. Voorts wordt vastgesteld dat *“Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij ’s Raads arrest nr. 156 242 van 9 november 2015 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het op zeer algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.”*

4.3. Verzoekende partij betwist, noch ontkent dat zij zich voor haar tweede asielaanvraag nog steeds baseert op hetzelfde relaas van haar eerste asielaanvraag, en dat zij een aantal documenten voorlegt, zoals een kopie van een Schengenvisum, tickets van haar vlucht naar Europa, internetartikels, brieven van vooraanstaanden met kopies van hun identiteitskaarten.

4.4. In de mate verzoekende partij stelt dat er geen enkel onderzoek is gepleegd naar de door haar verklaarde vervolgingsfeiten niettegenstaande haar politiek profiel en haar contacten determinerend zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij haar (politiek) profiel en de voorgehouden vervolgingsfeiten door de Taliban reeds onderzocht werden naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. De Raad stelt tevens vast dat naar aanleiding van de eerste asielaanvraag reeds attesten werden ingediend van *“hooggeplaatste personen”*. In 's arrest Raad nr. 156 242 van 9 november 2015 wordt dienaangaande het volgende gesteld: *“De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin en de wijze waarop hij via T. met de taliban in contact kwam, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode dat hij ondergedoken zou zijn, (iii) hij er niet in slaagt zijn problemen met de taliban op een coherente wijze in de tijd te situeren, (iv) geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde reisweg, en (v) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. (...) Gelet op het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: “De documenten welke door u werden neergelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag zijn niet van aard dat ze vermogen op te wegen tegen bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid. Het betreft voor het merendeel documenten die hetzij betrekking hebben op uw identiteit (kopie IK, schoolrapporten) en (kopies van) krantenartikelen en (kopies van) foto's en een CD-rom omtrent uw politieke activiteiten. Deze documenten leveren echter geen informatie over uw beweerde problemen. Een vijftal documenten handelen over uw vermeende problemen met de taliban. Deze documenten vertonen echter een gesolliciteerd karakter: een attest van de lokale voorzitter van de politieke partij Pakistan Muslim League (N) voor het district Mardan, een attest van algemene secretaris*

van de Provinciale Peace Jirga KPK, een attest van de lokale voorzitter van de politieke partij QWP voor het district Mardan, een attest van een parlamentslid, een attest van de adjunct-burgemeester van Baghdada Mardan. Alvast valt op dat elk van deze stukken in de meest algemene bewoordingen zich beperkt tot de bevestiging dat u politiek actief was, dat u bedreigingen had ontvangen van de taliban of van terroristische organisaties, en dat het u daarom was aangeraden het land te verlaten. De teksten van de attesten van het parlamentslid en van de voorzitter van de Pakistan Muslim League (N) zijn daarbij identiek. Met name van het attest van de QWP, de partij waarvoor u tot uw vlucht een verantwoordelijke functie had, en waar de taliban, luidens uw verklaringen, toch had geëist dat u zou proberen de nationale voorzitter bij u thuis uit te nodigen opdat zij een aanslag op hem konden organiseren, kon toch verwacht worden dat hierin meer feitelijke gegevens zouden worden geattesteerd ter staving van uw asielaanvraag. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen ook dat u bekend staat in de politieke wereld en er vrienden heeft (zie CGVS III p. 2) waardoor het voor u gemakkelijk is om via uw contacten in die partijen iets te laten verklaren, welke tot uw belang zou strekken. Bovenstaande vaststellingen wijzen dan ook duidelijk op het gesolliciteerd karakter van deze attesten en doen als dusdanig afbreuk aan de bewijskracht van deze stukken. Mede in het licht van wat hierboven reeds werd uiteengezet, vermogen deze laatste documenten dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen geen kracht bij te zetten.”

4.5. Wat de door verzoekende partij neergelegde stukken in de tweede asielaanvraag betreft kan het volgende worden vastgesteld in de bestreden beslissing:

(i) verzoekende partij betwist niet dat zij verklaarde niets te weten over een visum terwijl zij nu duidelijk een Schengenvisum uitgevaardigd door de Duitse overheden indient, (ii) verzoekende partij geeft toe gelogen te hebben over haar tussenstop in Duitsland, (iii) verzoekende partij legt nog altijd niet haar volledig paspoort neer, en (iv) de internetartikels voegen niets toe. Geen van deze motieven van de bestreden beslissing worden betwist of ontkracht in het verzoekschrift.

Verzoekende partij ontkracht ook het motief niet dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in haar land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, en daardoor Pakistaanse documenten bijzonder relatief zijn.

Wat de verklaringen van vooraanstaande personen betreft, en los van de vaststelling dat ze duidelijk een gesolliciteerd karakter hebben wat verzoekende partij niet ontkent, ontkracht zij evenmin dat er *“reeds op gewezen werd dat u over een uitgebreide kennissenkring beschikt waardoor het opstellen van dergelijke brief zo geregeld is.”* Verzoekende partij ontkracht tenslotte ook niet dat de identiteitskaarten van de zogenaamde opstellers van deze brieven geen bewijs vormen van authenticiteit van de brief noch van de inhoud. Waar verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift dat een simpele mail naar deze mensen alle twijfel had kunnen wegnemen inzake de geloofwaardigheid van haar relaas, gaat zij voorbij aan de vaststellingen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, namelijk dat zij haar vrees voor vervolging vanwege de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad wijst er op dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, of zoals in casu verklaringen door vooraanstaande personen, gelet op het feit dat documenten en verklaringen in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Met het argument dat het feit dat dergelijke mensen tijd nemen om verklaringen te schrijven betekent dat verzoekende partij haar profiel en asielaanvraag ernstig zijn, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij de motivering met betrekking tot de verschillende door haar neergelegde documenten.

Gelet op het ongeloofwaardig relaas zoals reeds vastgesteld naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag en haar bijkomende verklaringen in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief is, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de mate verzoekende partij nog stelt in haar verzoekschrift dat de bewijslast moet omgekeerd worden, toont zij niet aan dat zij onder de toepassing valt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

4.6. In weerwil van verzoekende partij haar bewering hieromtrent, werd in het kader van onderhavige asielaanvraag wel degelijk, zorgvuldig en afdoende onderzocht of zij naar haar woonplaats Mardan kan terugkeren. De Raad verwijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal vastgesteld en geoordeeld dat verzoeker, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in een van de Pakistaanse grootsteden die gelegen zijn in provincies waar er thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt echter niets in tegen en voert geen concreet verweer tegen de verschillende concrete vaststellingen die de commissaris-generaal alzo deden besluiten, doch beperkt zich tot zeer algemene kritiek als zou o.a. het Cedoca-rapport verouderd zijn. De commissaris-generaal voegt evenwel als bijlage aan zijn verweernota zeer recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan (COI Focus “Pakistan - Security Situation” d.d. 18 april 2016), zodat verzoekers kritiek geenszins (langer) opgaat en elke grondslag en alle ernst ontbeert. Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar enkele internetartikels omtrent terreuraanvallen in zijn regio van herkomst Mardan wijzigen niets aan en werpen geen ander licht op de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan door de commissaris-generaal terecht wordt vastgesteld en geoordeeld dat daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet in een van de grote Pakistaanse steden die gelegen zijn in provincies waar er thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet.”*

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen hier afbreuk aan te doen of er een ander licht op te werpen. Verzoekende partij herhaalt zeer algemeen dat de informatie van het Commissariaat-generaal waarop wordt gesteund niet meer actueel is, doch ze toont niet *in concreto* aan dat de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn, en brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen.

Een algemene verwijzing, zoals *in casu* door verzoekende partij wier afkomst uit een hooggeplaatste en gerespecteerde familie niet wordt betwist, naar een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn of haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke. Ze toont niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat zij, zoals ze op algemene wijze beweert, door haar afkomst en naam om het even waar in haar land van herkomst zou worden bedreigd en gevisieerd. Haar betoog dienaangaande berust louter op blote beweringen en algemene vermoedens welke niet door concrete en objectieve gegevens zijn gesteund.

Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij, om zich aan de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst te onttrekken en daargelaten de huidige situatie aldaar de dag van vandaag, niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet in een van de grote Pakistaanse steden die gelegen zijn in provincies waar er thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS